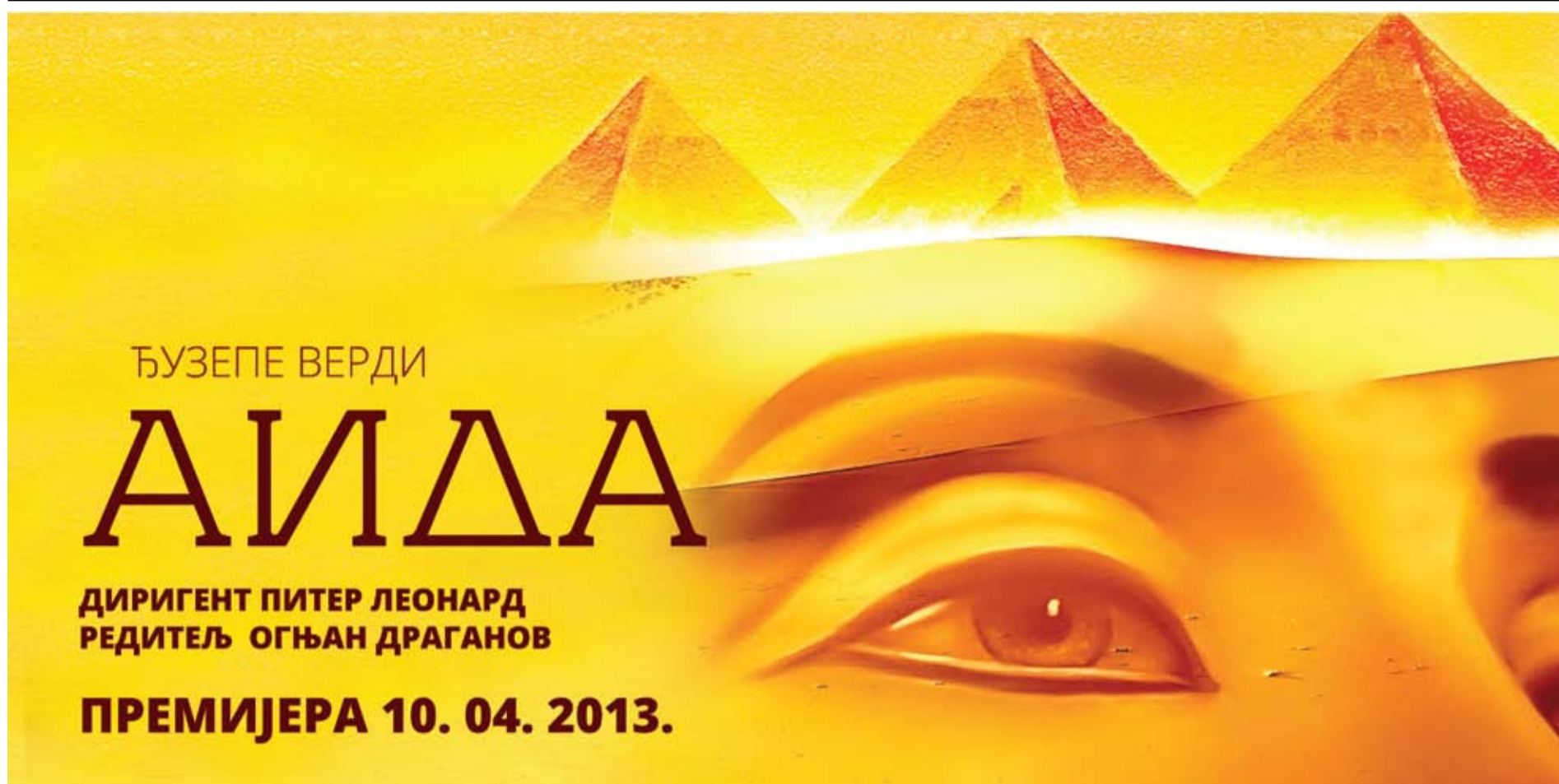

ПОЗОРИШНЕ НОВИНЕ

www.narodnopozirote.rs

Издаје Народно позориште у Београду

ГЛУМИЦИ ЉИЉАНИ СТЈЕПАНОВИЋ УРУЧЕНА НАГРАДА „ЖАНКА СТОКИЋ“

Овације за краљицу смеха и глуме

Награда „Жанка Стокић“, коју 11. пут додељују Народно позориште у Београду, Вечерње новости и Град Пожаревац, уручена је глумици Љиљани Стјепановић, на свечаности која је 23. марта одржана на Великој сцени Националног театра. Награда се састоји од Плакете, коју је добитници у име Народног позоришта предао в. д. управника Дејан Савић, Статуете коју јој је уручио градоначелник Пожаревца Миомир Илић и новчаног износа, који је предао извршни директор Компаније „Новости“ Александар Бацковић. Поздрављена овацијама много-

бројне публике, Стјепановићева је казала да захваљује свима који су допринели да

ове године та престижна награда дође у њене руке. „Ево ме ходам по рајском цвећу и не постоји ништа више на овом свету што не бих могла или што, не дај Боже нећу, јер у рукама држим статуету Жанке. Дакле, Жанка, јати се клањам. Свој најлепши сан сада сањам“, рекла је. Говорећи о професији којом се бави више од четири деценије, призната уметница је истакла да глума за њу представља најлепшу и најплеменитију уметност. „То је дивна професија која подразумева најраскошнија осећања. Глумци својим ликовима удахњују живот, дају душу а, ако су довољно мудри, они од

својих ликова могу да украду по неку добру особину и да тако себе усавршавају и као уметнике, и као људе. Јер није довољно да нас се људи сећају само по ролама које смо одиграли у позоришту, на филму или у серијама, већ је важно да трајемо у тим сећањима и као добри људи“, рекла је Стјепановићева и истакла да она глумце пореди са светионицима. „Глумци су као оно пулсирајуће светло на светионику које понекад упозорава, а понекад штити и даје наду. Највећа међу нама – госпођа Жанка Стокић је и даље наш светионик. Она и даље пулсира у срцима свих глумаца. Својим чаробним талентом, остаје идеал и инспирација, сигурна сам, и свим будућим генерацијама глумаца“, поручила је.

(Наставак на страни 2)

ПОЗОРИШНЕ Вечерње **НОВИНЕ** **НОВОСТИ**

ПОПУСТ

ПРИ КУПОВИНИ КАРТЕ

20%

YUGOROSGAZ

ЗВЕЗДА У ГОСТИМА

Велики кореограф, звезда Большој театра Владимир Васиљев, биће гост Народног позоришта поводом Светског дана игре, 29. априла. Тада ће бити изведена његова кореографска поставка балета Лудвига Минкуса „Дон Кихот“. Под диригентском палицом маистра Весне Шоуц, у представи наступају солисти и ансамбл Балета и Оркестар Опере Народног позоришта.

Р. П. Н.

СТОЈМЕНИВИЋУ „ЖУТИЋ“

Глумац Народног позоришта у Београду Ненад Стојменивић, овогодишњи је добитник Награде „Милош Жутић“, коју додељује Удружење драмских уметника Србије. Стојменивић је награђен за тумачење два лика – Ивана Павловича Шатова у представи „Зли дуси“ (Тања Мандић Ригонат по роману Ф. М. Достојевског) и Цона Вортинга у представи „Важно је звати се Ернест“ Оскара Вајлда, у режији Николе Завишића. Обе представе су на репертоару Сцене „Раша Плаовић“, а за исте улоге је пре неколико месеци добио и Награду „Петар Банићевић“. Стојменивић је 18. лауреат признања које носи име једног од бардова српског глумишта, Милоша Мише Жутића, а датум уручења ће бити одређен накнадно.

Р. П. Н.

ФЕСТИВАЛСКА ГОСТОВАЊА

Драма Народног позоришта ће овогодишњим Данима Миливоја Живановића у Пожаревцу извести три представе. У оквиру званичне селекције фестивала, најпре ће бити одигран Шекспиров „Хенри Шести“ у режији Никите Миливојевића 4. априла, а дан касније публика ће моћи да види и нашу најновију представу, „Константин“, која је настала у копродукцији са нишким Народним позориштем. Премијере ове представе по тексту Дејана Стојиљковића и у режији Југа Радивојевића, играле су 27. фебруара у Нишу и 4. марта у Београду. Најзад, 7. априла у част награђених ће бити изведен Молијеров „Мизантроп“, у режији Егона Савина.

Р. П. Н.

ОПЕРА У „ОПЕРИ ЕВРОПА“

Опера Народног позоришта у Београду је постала члан престижне асоцијације „Опера Европа“, асоцијације која окупа значајне европске оперске куће, компаније и фестивале. Асоцијација има 127 чланова из 35 земаља од Исланда до Јапана, а циљ јој је помагање уметничког развоја европских оперских компанија путем узајамне подршке и сарадње. Између осталог, ова асоцијација пружа велике могућности креативно-продукционог умрежавања и организује две тематске конференције годишње, са више од 200 учесника, које су до сада одржане у Москви, Лиону, Варшави, Лондону, Минхену, Ротердаму, Будимпешти, Барселони... Следеће конференције су већ заказане – за април у Бечу и за октобар у Вексфорду (Ирска).

М. Б.

НАСТАВАК СА НАСЛОВНЕ СТРАНЕ

Претходно је прошлогодешња лауреаткиња Награде „Жанка Стокић“, Љиљана Благојевић, прочитала образложење жирија којим је председавала Мира Ступица, а чији су чланови, осим Благојевићеве, били и Славенко Салетовић, Манојло Вукотић и Дејан Савић, у којем, између осталог, стоји: „За четрдесет година свог непрекидног присуства како на матичној сцени, тако и на готово свим великим и малим позоришним сценама Србије и негдашњих Југославија, у свим малим и великим ТВ серијама и драмама, у филмовима, Љиљана Стјепановић је свој раскошни и никад окрзнут глумачки набој несебично даривала колегама и свим осталим сарадницима. (...) Иако је на Факултету драмских уметности дипломирала као Леди Магбет, у вероватно једном од најтрагичнијих Шекспирових комада, позоришна судбина јој је доделила да промишља конгломерат свих оних друштвених прича, лица и налицја свега оног што чини такозвану оновремену стварност кроз разоран смех најзначајнијих светских и српских комедиографа. Било као Бернадета у Манијеовом ‘Оскар’, или Филамента у ‘Ученим женама’ Молијера, или као Јулишка у Нушићевом ‘Путу око света’, отмена госпођа или торокуша, млада наивка или изанђала белосветска фрајла, Љиљана Стјепановић је увек усложњавала свој лик до највиших симболичких граница, наизглед једноставним глумачким изразом непосредног препознавања.“

О животном и уметничком путу Љиљане Стјепановић говорили су театролог Драгана Бошковић, драмски уметник Радош Бајић и глумец Позоришта на Теразијама Драган Вујић који је, између осталог, казивао и стихове песме коју

Без малициозног потцењивања малих улога и претенциозног истицања великих, Љиљана Стјепановић је успела да разгонетне уметност позоришта и врати је њеном природном станишту – гледаоцу.“

је добитници посветио критичар Милосав Буца Мирковић, док је водитељ програма Иван Босиљчић прочитао телеграм редитеља Јагоша Марковића. Бошковићева је изразила жељу да Љиљана Стјепановић, за коју је она написала драму „Краљица Марија Карађорђевић“, остане заувек упамћена као „краљица смеха, глуме и на крају – моја краљица Марија Карађорђевић“.

■ Микојан Безбрадица ■

ПРЕМИЈЕРА „ОГВОЖЂЕНЕ“

Мука и пркос изражени

Представа „Огвожђена“, по тексту Горане Балачевић и у режији Ђурђе Тешић, премијерно је изведена 16. марта на Сцени „Раша Плаовић“. Многобројна публика је наградила дугим аплаузом глумачки ансамбл који је у улози Веселе Јовановић предводила Душанка Стојановић Глид. Остале улоге су тумачили Милош Ђорђевић, Марија Вицковић, Слобода Мићаловић, Анастасија Мандић, Златија Оцокољић Ивановић, Маријана Аранђеловић, Олга Одановић, Зоран Ђосић, Предраг Ејдус, Александра Николић, Горјана Јањић и

То је драма о људима који су принуђени како се понашају као животиње да би задржали посао, морају да грабе и гризу за оно што би требало да је основно право. (Горана Балачевић)

Анђелка Ристић. Овај друштвено-ангажовани комад са елементима мјузикла, оставио је снажан утисак на публику јер говори о људима који се, током транзиције, грчевито и жилаво боре за минимум људског достојанства и за остварење јед-

Према њеним речима, уметница се одрекла трагичних хероина и остала глумица у комедији, градећи невероватан дијапазон средстава којима пред гледаоцима откључава најтежи жанр на свету – комедију, певајући гласом Амелије Родригез. Бајић се прво поклонио „таленту, лепоти и доброту“ своје колегинице са класе, а потом јој је пожелео да ускоро заигра на Великој сцени Народног позоришта. „Са врлинама најбољег човека, стасала је у најбољу глумицу. Без имало гордости, са свешћу да је потпуна и непоновљива, она једноставно и са смелешћу мајке и сестре носи искреност и лепоту своје личности и своје бравурозне уметности“, додао је. Драган Вујић је приметио да је Стјепановићева „спортиста који никада није мењао дрес, увек је била центрофор и увек давала голове, али као Рамбо Петковић никад није позвана у репрезентацију. Она је глумица која може да игра, а није одиграла, Винетуа, Санча Пансу, Мајку Храброст, Синишу Михајловића...“, метафорично се изразио Вујић.

За крај свечаности, Љиљана Стјепановић је извела песму „Хоћу да умрем од љубави“ из представе „Два мириса руже“.

Иначе, Награда „Жанка Стокић“ је установљена 2003. и уручује се сваке године глумици чија је „личност обележила позоришни и филмски живот Србије својом стваралачком зрелошћу и богатством глумачког израза“, а досадашње добитнице су Светлана Бојковић, Милена Дравић, Радмила Живковић, Ђурђија Цветић, Ружица Сокић, Јелисавета Саблић, Гордана Ђурђевић Димић, Дара Џокић, Мирјана Карановић и Љиљана Благојевић.

■ Микојан Безбрадица ■

ног од основних људских права – права на рад. Кроз сонгове, ликови изражавају своју муку, али и пркос. У фокусу драме је судбина раднице Веселе, средовечне жене која је запослена као секретарица и која губи једно радно место за другим, сваки пут добијајући све нижу позицију у свом предузећу. Драма дотиче и неке друге актуелне теме, као што су положај уметника у нашој реалности и прича о пропалом, истрошеном и трулом систему у којем шефови, као носиоци транзиције, имају велику моћ и никакву одговорност.

Горана Балачевић признаје да је имала тешкоћа са овим ко-

ТРИ ПИТАЊА ЗА АЛЕКСАНДРА РАДЕНКОВИЋА

Узглобити време

Једна од најугледнијих немачких и европских театарских кућа, Schauspielhaus из Дизелдорфа, гостовала је 28. марта у Београду. Гости из Дизелдорфа су се на Великој сцени представили Шекспировим „Хамлетом“, у режији Стафана Валдемара Холма који је насловну улогу поверио Александру Раденковићу. У питању је један од најпопуларнијих немачких глумаца млађе генерације, рођен 1979. године у Новом Саду.

Шекспир и, нарочито, његов Хамлет, одувек су, на посебан начин, били инспиративни за већину глумаца. Због чега је сваком колеги озбиљном драмском уметнику циљ да у биографију убележи лик данског краљевина?

Мој најважнији циљ је увек био да добијем могућност да радим са најбољим колегама, а не само да играм највеће улоге. Квалитет ансамбла, редитељски концепт и могућност рада у отвореној, продуктивној и мирној атмосфери, битни су фундаменти „успешног“ креативног процеса. Нажалост, то често заборављамо. Наравно, улога Хамлета пружа огромну могућност за дубоко понирање у душу једног од најинтересантнијих ликова светске литературе, али тај процес истовремено губи вредност и егзистенцијалност без „адекватног“ Клаудија, Офелије, Гертруде, Хорација и свих осталих ликова који су одговорни за Хамлетову животну дилему.

Холмова модерна поставка, очито, веома добро кореспондира са овим временом које је „искочило из зглоба“...

Холму је породична драма на први поглед битнија од спољно-политичког аспекта дела. Питање је да ли Хамлет без те политичке

Позориште не сме да постане западно-капиталистичка, само на сопственом успеху базирана „ја-фирма“.

проблематике губи важну спољну рефлексивну снагу. Да ли је долазак Фортинбраса стварно неопходан? Или, да ли се у свакој породичној дилеми, поготову на овако високом нивоу државне одговорности, скривају сви ти политички аспекти одржавања и увећања моћи? Зар свака „унутрашња“ поро-

дична структура не добија спољно-политички значај, чим једна или више особа те заједнице поседују политичку моћ? Примера који су данас тако „искочили из зглоба“, заиста има много.

Често играте у класичним драмским комадима. Може ли се, на основу тога, закључити да је класика нешто што вас највише занима у позоришту?

Глумац који се налази у сталном радном односу нема могућност да бира улоге које игра у наредној сезони и то је својеврсни изазов. Иако то, можда, личи на

неприхватљиву уметничку рестрикцију, за мене је увек представљало велику шансу за корачање у непознатом стваралачком правцу. У праву сте да се у мојој биографији налазе више класична дела. Из којег разлога је то тако, не бих знао да одговорим. Али, веома сам захвалан што сам добијао поверење да у предивном и понекад нимало лаком класичном језику тражим и проналазим актуелност. Конфликти човечанства се не мењају. Најбољи пример за то је трагична и тужна смрт Адмирала Исмита и Бошка Бркића у Сарајеву деведесетих година, током рата. То је потресан доказ да „Ромео и Јулија“ постоје и у данашње време, да нису само измишљотина неког енглеског генијалног писца.

■ Микојан Безбрадица ■

Кроз сонгове

мадом на Факултету драмских умет-

ности, где је добила лоше оцене али је ипак дипломира- ла, а потом је послала текст на конкурс и осво-

јила Награду „Бранислав Нушић“ Удружења драмских писаца Србије.

Млада ауторка открива да се почетна идеја родила када је њена мајка, која ради на железници, добила изненадни премештај.

Драматург представе је Славко Милановић, костимограф и сценограф је Зорана Петров, музику је компоновао Владимир Пејковић, Дамјан Кецојевић је поставио сценски покрет, а Љиљана Мркић Поповић сценски говор.

■ М. Безбрадица ■

АПРИЛ 2013.

МУЗЕЈ
НАРОДНОГ
ПОЗОРИШТА
2010

ИЗЛОЖБЕ

•ПРВА ПОСТАВКА
аутор Зорица Јанковић

ЛЕПОТА ИГРЕ – НАТАША БОШКОВИЋ И
СМИЉАНА МАНДУКИЋ
Аутори мр Ксенија Шукуљевић Марковић, Драгана
Мартинковић, Вера Обрадовић

ИЗЛОЖБЕ

01. 04 | 18.00 ЉИЉАНА ДРАГОВИЋ – ПОЛА ВЕКА У
ТЕАТРУ, аутор Мирјана Одавић; изложба остварена у
сарадњи са Музејем позоришне уметности Србије

ПРОМОЦИЈЕ

11. 04 | 18.00 Ивана Игњатов Поповић, ИНТУИТИВНИ
СВЕТ РАНКА МЛАДЕНОВИЋА, издавач Матица српска,
Нови Сад

КОНЦЕРТ

19. 04 | 18.00 ПРЕДСТАВЉАМО МЛАДЕ – Тања
Филиповић, вокал; Наталија Мијаиловић, клавир;
Вероника Мона Богић, виолина; Петар Пејчић, виолончело

ОТВОРЕНА ВРАТА

20. 04 | 12.00

ДОГАЂАЈ

29. 04 | 14.00 СВЕЧАНА ДОДЕЛА НАГРАДЕ
„ТЕРПСИХОРА“ – Награду додељује Професионално
удружење балета Србије

Музеј Народног позоришта у Београду. Тел: 328 44 73

ПОКЛОНИ БИСЕРКЕ ЦВЕЈИЋ

Унамери да обогати збирку Музеја Народног позоришта у Београду, примadona Бисерка Цвејић је поклонила неколико предмета из своје приватне колекције: две круне, капу и наруквике за ручни зглоб и надлактицу које је, као Амнерис, носила у Вердијевој „Аиди“, костиме Шарлоте у Маснеовом „Вертеру“, као и костиме које је носила као Кармен у истоименој опери Жоржа Бизеа. Церемонији припремају, одржаној у понедељак 11. марта, присуствовали су в. д. управника Народног позоришта у Београду Дејан Савић, в. д. директора Опере Дејан Миладиновић и кустос Музеја Народног позоришта Драган Стевовић.

М. Б

ПОЛА ВЕКА У ТЕАТРУ

Музеј Народног позоришта обележава велики јубилеј, 50 година уметничког рада костимографа нашег театра, изложбом „Љиљана Драговић – пола века у театру“. Аутор поставке је музејски саветник Мирјана Одавић, а

изложба је реализована у сарадњи са Музејем позоришне уметности Србије. Изложба ће бити отворена у понедељак, 1. априла у 18 сати и трајаће до средине маја, а посетиоци ће, поред каталога, бити у могућности да купе и монографију „Љиљана Драговић – костимограф у театру“, чији аутор је такође Одавићка, коју су пре неколико година објавили МПУС и Народно позориште.

Ј. С.

РАЗГОВОР С ПОВОДОМ | ЈЕЛЕНА ВЛАХОВИЋ

ИНТЕРВЈУ | КОНСТАНТИН КО

Мотиви пре свега

Јелена Влаховић, мецсопран, првакиња наше Опере, прославиће 25 година уметничког рада премијером Вердијеве „Аиде“, 10. априла на Великој сцени. Многе сјајне критике написане су о њој а можда је најтачнија она да је: „Јелена Влаховић прави драгуљ у, иначе, богатој ризници гласова ове куће. Лепотом боје, својим природним волуменом и снагом може се поредити са светским величинама овог певачког фаха“. У њеној значајној каријери низале су се узбудљиве интерпретације Амнерис у „Аиди“, Ацучене у „Трубадуру“, Принцезе де Бујон у „Адријани Лекуврер“, Убрике у „Балу под маскама“, Еболи у „Дон Карлосу“, Херодијаде у „Саломе“, Сантуце у „Кавалерији рустикани“... Гостовала је на сценама Грчке, Норвешке, Румуније, Русије, Израела, Француске...

Ваш први солистички наступ догодио се управо на оперској сцени. То је веома необичан пут у каријери певача...

Била је то аудиција коју сам полагала на Великој сцени Народног позоришта. У то време радила сам приватно са Ђурђевком Чакарковић, која је тада наступала у Италији, и са пијанистом и корепетитором Зденком Марасовићем. На великој аудицији на којој је о пријему одлучивало Уметничко веће састављено од певача, редитеља и диригентата, извела сам арију

из „Самсона и Далиле“ и арију Ацучене из „Трубадура“. То је био мој први јавни час и концерт, први јавни наступ уопште. Аудиција се завршила успешно, закључили су да поседујем вансеријски глас који се ретко рађа и да су веома заинтересовани за мене, али да ћу добити још две аудиционе представе. Добила сам улогу Мадалене у Вердијевом „Риголету“, а у међувремену ми се указала прилика да на репризи Менотијевог „Конзула“ заменим Бреду Калеф која се разболела. Представу је режирао и дириговао маестро

Представу су поставили гости, маестро Питер Леонард и режисер Огњен Драганов, сценографи су Дејан Миладиновић и Мираш Вуксановић, костимограф Миланка Берберовић а кореограф Константин Костјук. Насловну улогу спремају Јасмина Трумбеташ Петровић, Ана Рупчић Петровић и Сања Керкез, у улози Краља ће наступати Стефан Павловић и Михаило Шљивић, улогу Амнерис тумаче Јелена Влаховић, Наташа Јовић Тривић, Драгана дел Монако и Јадранка Јовановић, улогу Радамеса Јанко Синадиновић, Хон Ли и Душан Плазичић, улогу Рамфиса спремају Иван Томашев, Ненад Јаковљевић и Славко Секулић, Амонасра тумаче Миодраг Д. Јовановић и Александар Стаматовић, Гласника ће тумачити Данило Стошић и Ненад Чича, а у улози Свештенице ће бити Иванка Раковић Крстоношић, Биљана Солдо, Татјана Митић и Марија Митић Васић.

Оскар Данон. Он је прво морао да ме чује и на тој проби је кратко рекао: „Одлично је све то, идемо сада из почетка“. И онда ми је дао шири темпо, затим је нагло мењао темпа из бржег у спорије па ми је објаснио зашто то ради – да провери колико сам флексибилна, колико сам спремна да реагујем на руку маестра и уопште, да се прилагођавам – било чему. Јер ми јесмо солисти, али опера је колективни рад. Била је то прва лекција коју сам добила одмах на почетку и коју сматрам веома важном. Оно што је најважније, Бреда Калеф

ме је гледала са пуно благонаклоности. Много ми је помогла и то је био наставак мог усавршавања, овога пута на самој сцени.

Увек истичете значај рада са корепетитором...

Мислим да су они изузетно значајни за припрему музичко-сценског дела, да су једнако важни колико и диригенти, ако не и важнији. Подразумева се да ће певач научити улогу до одређене мере сам и тако припремљен доћи да ради са корепетитором. Код нас је у оно време на музичкој прецизности радио Зденко Марасовић, а

гонт дође све је спремно и може да се ради на финесама. Мислим да је корепетитор душа представе у самој припреми дела.

Колико је важна комуникација са колегама на сцени?

Сви смо врло различити и као људи и као певачи, и другачије видимо ствари, али је веома битно да имамо ту врсту флексибилности да можемо једни с другима да радимо и да се радујемо том раду. Битно је и да постоји одређена врста конкуренције, али не она где ја хоћу да будем боља од некога већ она која свакога од нас мотивише да будемо бољи. Тако се добија квалитетна представа и онда се сви радујемо и једни друге „подижемо“. То се дешава ако радиш са љубављу, и онда ћеш волети и своје колеге које са истим тим мотивом раде.

А која Вам је улога најближа или најдража?

Посебан однос имам према Амнерис, веома је волим и она увек представља изазов. Улога која ми заиста испуњава душу емотивно и стога зна да буде врло опасна је Сантуца, зато што када је човек прими до свог последњег дамара, онда она зна да ухвати човека тако да му све те емоције и последњи грам снаге одузму. Ако се превише емоција и енергије унесе, заиста прети опасност да „пукне“ тон и да представа не прође славно. Емоцију морамо да контролишемо, да се мало дистанцирамо од ње, али за мене је та музика предивна...

Шта у нашим условима недостаје оперском уметнику да би се бавио једном од најтежих али и најлепших професија?

Моја професорка је седамдесетих година прошлог века врло често гостовала у Италији и тада је рађена студија о томе који је посао психофизички најтежи, па су на првом месту били рудари, затим оперски певачи и хирурзи. На друго место је стављен оперски певач под условом да се пуном снагом и капацитетом бави тим послом. А шта недостаје оперском уметнику? Са једне стране је та вечита бољка – материјална страна као последица уопште финансијске ситуације у култури. Са друге стране, важна је и организација посла. Да би се добро организовао рад у опери, потребно је да се овај посао веома добро познаје и да се бескрајно воли. То важи и за нас певаче, али и за оне који нису музичари а везани су за оперску кућу и морају одлично да познају процес рада у опери.

■ Вања Косанић ■

Наш зада

После паузе од годину и по дана, признати балетски уметник Константин Костјук новно је на челу Балета Народног позоришта у Београду. Ту функцију обављао је од децембра 2004. до марта 2011. године.

Шта је било пресудно да опет прихватите место директора?

Био је пресудан позив управника Дејана Савића. Он ми је понудио да наставим тамо где сам стао. Од мог одласка Балет је много стагнирао, а и репертоарски је уназађен. Док сам био директор, имали смо бројне наступе у свету где смо презентовали нашу културу. Гостовали смо у Канади, Колумбији, Грчкој, Италији, Шпанији... Са друге стране, имали смо и квалитетан репертоар, којим је публика била веома задовољна, а често су нам гостовала и звучна имена светског балета.

Шта ће вам бити приоритет на почетку овог новог мандата?

Да вратим класику на наш репертоар, јер она мора да буде његова основа. Тај репертоар, по својим професионалним могућностима, могу да изводе само национална позоришта, којима припадамо и ми. Наш задатак и јесте да чувамо класику. Зна се где треба да буде Мона Лиза. У том смислу, на нашој сцени морају да буду дела Чајковског, Минкуса, Адама..., а после тога можемо да правимо експерименте и да остварујемо неке нове идеје. Нажалост, од класичног балета тренутно играмо само „Лабудо-

СТЈУКОВ

Так је да чувамо класику

Народна позоришта су, свуда у свету, места у којима раде најпрофесионалнији и најквалитетнији играчи који постоје у једној земљи. Они могу да играју све, од класике до савремених кореографија. Неопходно је за једну националну кућу, као што смо ми, да задовољи потребе било које врсте публике. Јер, Народно позориште је позориште за народ, а народ има различите укусе.

во језеро“, а сви остали наслови, попут „Бајадере“, „Дон Кихота“, „Успаване лепотице“, „Жизеле“, који представљају фундамент било које трупе, а нарочито трупе Народног позоришта, нису играни већ годину дана. Обновити контакте и са људима из организационих одбора неких светских фестивала на којима смо раније учествовали. Планирамо и гостовања у земљи и региону. Међутим, знате како Руси кажу: „Ламат, не строит“, што би у преводу гласило: „Лако је поломити, а тешко је изградити“.

У актуелној сезони, Балет је имао две премијере. Какви су планови за наредни период?

Обнављамо „Јесење цвеће“ по либрету и кореографији Мари Пјетрагале. На тај начин, ту модерну једчинку ћемо поново уврстити на репертоар, заједно са

једночинкама Пола Лајтфута и Сол Леон „Step lightly“ и „Шест плесова“ Лиржија Килијана. Са тим насловима ћемо 13. априла наступити на Београдском фестивалу игре. Потом, учествоваћемо у мултимедијалном спектаклу Сање Илића „Константинус Магнус“. Премијера ће бити одржана 3. јуна на сцени тврђаве у Нишу. Што се тиче нових представа, оне ће бити уврштене на репертоар тек од следеће сезоне. Прва од њих ће бити „Шчелкунчик“ по оригиналном либрету Маријуса Петипа. То је дело које обавезно треба да буде на репертоару једне националне куће због

више разлога: у питању је једна од најпопуларни-

јих бајки за децу, то је једно од најзрелијих дела Чајковског, веома захтеван балет, али истовремено и најлепши који постоји у класичном репертоару, а за који у ансамблу имамо добре извођаче.

Чувена Светлана Захарова је гостовала у „Жизели“. Да ли ћемо у Београду ускоро видети још неке врхунске светске играче у нашим представама?

Са Светланом, коју познајем годинама, смо у контакту и настојимо да већ следеће сезоне заигра у некој представи са нашег репертоара, највероватније у „Лабудовом језеру“ или „Дон Кихоту“, мада бих ја највише волео да је видим у „Бајадери“. У плану нам је да направимо Гала концерт, а обновимо и контакте са врхунским играчима из Париске опере, лондонског Краљевског балета, Бољшој театра... Моја идеја је да се повежемо и са „Метрополитеном“, али ми то не можемо да реализујемо из својих средстава, па нам је због тога неопходна помоћ Министарства. Свестан сам чињенице да живимо у кризним временима, али сматрам да за културу морају да се издвоје већа средства, јер су култура, наука и спорт блага једне земље. Радујем се што ће на Светски дан игре наш гост бити Владимир Васиљев.

Планирате ли да доведете још неке светски признате кореографе?

С обзиром да од нових наслова до краја 2013. имамо само „Шчелкунчика“, за сада нема потребе да позивамо страног кореографа. Моје је мишљење да би њих требало да зовемо онда када се тражи нешто посебно, оригинално. Постављање нове представе захтева велику одговорност. То треба да буде веома добро процењено – од захтева публике, па до едукације чланова ансамбла. Имамо, свакако, у плану да доводимо велике уметнике, али то се неће десити пре наредне сезоне. Ми морамо да правимо велике, квалитетне представе, за комплетан ансамбл.

■ Микојан Безбрадица ■

„Јесење цвеће“, 2007.

СВЕТСКИ ДАН ПОЗОРИШТА 2013.

Велика хајка

На иницијативу Међународног позоришног института (ИТИ), већ више од 50 година, широм света се 27. март слави као Светски дан позоришта. На тај дан позоришта у свету, национални центри Међународног позоришног института и читава међународна

да глумци немају ни простора, а ни гледалаца којима би се обраћали. Напротив, у време ренесансе у Италији, они који су били на власти морали су се итекако потрудити да држе на узди комедијанте, који су се обраћали широком кругу публике. Познато је да се велики егзодус дружина комедије dell'arte догодио у веку противре-

Дарио Фо

позоришна заједница организују разне позоришне манифестације а пре представа се чита Порука коју, на позив ИТИ-ја, сваке године пише нека позоришна личност од светског угледа.

Аутор овогодишње Поруке је Дарио Фо, италијански драматичар и добитник Нобелове награде за књижевност 1997. У поруци, између осталог, стоји: „Једном давно, власт је своју нетрпељивост према људима од театра изразила тако што их је истерала из града. Данас се глумци и трупе сусрећу с тешкоћама у проналажењу позоришних сцена и публике због кризе. Властодршци, дакле, више немају проблема с надзором над онима који се изражавају кроз иронију и сарказам, будући

Поред читања Поруке, Народна позоришта је поводом Светског дана театра ове године уприличило Отворена врата (обилазак Куће и упознавање заинтересованих са историјом ове институције и креативним процесом рада), Изложбу костима (аутор поставке Катарина Грчић), као и сусрет са Александром Раденковићем (тумачем насловне улоге у представи „Хамлет“ Дизендорфског позоришта која је следеће вечери, 28. марта, изведена на Великој сцени) и са вршиоцем дужности директора Драмe, Спасојем Ж. Миловановићем, који је одржан у Музеју Народног позоришта. Као посебан поклон публици, улазнице за све представе са априлског репертоара су тог дана продаване по 50% нижим ценама.

формације која је наредила укидање свих позоришних простора, нарочито у Риму, где су глумци били оптужени за вређање Светог града. Папа Иноцент XII, под снажним притиском најреакционарнијег дела грађанства и највиших представника свештенства, наредио је 1697. године укидање Театра Тординона у Риму, на чијој је позорници, према моралистима, извођен највећи број опсцених представа. (...) Зато је једино решење за кризу надати се да ће се против нас и против младих који желе научити позоришно умеће организовати велика хајка: нова дијаспора глумца која ће свакако, из наметнутих околности, извући незамисливе предности за ново позориште.“

■ Ж. Хубач ■

У МУЗЕЈУ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА ОТВОРЕНА ИЗЛОЖБА ПОСВЕЋЕНА ВЕЛИКИМ БАЛЕРИНАМА

Лепота игре – Наташа Бошковић и Смиљана Мандукић

Поводом 50 година постојања Удружења балетских уметника Србије, у петак, 15. марта, у Музеју Народног позоришта је отворена изложба под називом „Лепота игре – Наташа Бошковић и Смиљана Мандукић“, која је уједно била и промоција новоустановљених награда које носе имена ових уметница.

Српска балерина Наташа Бошковић (1901–1973) је у Народно позориште дошла као ђак Царске балетске школе и током две деценије у периоду између два светска рата била је незамењива у репертоару Балета, остварила је импозантан опус од 30 главних улога

и значајну интернационалну каријеру. Из Народног позоришта одлази 1944. године да се више никада не врати у земљу, краће време игра у Бечу и Минхену, а потом до смрти ради у Њујорку, у балетском студију славног светског играча Игора Јускевича кога је управо она својевремено „открила“ у Београду. Ауторка овог дела изложбе, Ксенија Шукуљевић Марковић, радосна што се Бошковићка на овај начин враћа у Народно позориште, нагласила је

„Силфиде“, 1941, Наташа Бошковић и Милош Ристић

да је реч о највећој балерини нашег поднебља, овећаној славом и

у свету, а критичарка уметничке игре Милица Зајцев је оценила да је Наташа Бошковић имала живот који је могао да се пореди са старим античким трагедијама и предложила да се о овој изузетној уметници направи представа која би се играла на Сцени „Раха Плаовић“.

Други део изложбе, како је казала једна од ауторки, „кроз речи, слике и сећања“ осветљава педагошко и стваралачко деловање Смиљане Мандукић (1908–1992),

авангардне уметнице, пионира савремене уметничке игре у Србији и оснивача школе за модерну балетску игру, која се после школовања у Бечу свесно определила да уметнички рад настави у Београду како би у заосталу балканску средину увела нову културу покрета без компромиса. Ауторке овог дела изложбе, Драгана Мартиновић и Вера Обрадовић, уметницу изузетне духовне снаге и позитивне животне енергије која је дубоко веровала да је покрет живот и да човек није стар док је покретан, дочарале су бројним фотографијама, исечцима из новина и сећањима на Мандукићку.

■ М. Безбрадица ■

ПОВОДОМ РЕПРИНТА КЊИГЕ МИЛАНА ЂОКОВИЋА О БРАНИСЛАВУ НУШИЋУ, ПРЕДСТАВЉЕНЕ У МУЗЕЈУ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА

Откривање сасвим новог Нушића

С тогодишњицу рођења Бранислава Нушића је те, 1964, славила цела ондашња земља. Позоришта су припремала премијере његових комада, организовани су научни скупови, објављиване књиге... Међу њима је била и монографија „Бранислав Нушић“ Милана Ђоковића, у издању Нолита. Сада, о седамдесетогодишњици комедиографове смрти, ово вредно издање је поново пред читаоцима, захваљујући Фондацији „Милан Ђоковић“ коју је основао син овог писца, ерудите и позоришног посленика, Душан Ђоковић.

Позориште је свакако једна од такозваних „породичних професија“, а Ђоковићи су међу онима који су у многоме обележили београдски театарски живот двадесетог века, из различитих аспеката. Публициста и књижевник Милан Ђоковић је писао и уређивао много публикација о позоришту, преводио драме и за театар значајна теоријска дела, али и писао драме – само у Народно позоришту су играни његови комади „Договор кућу гради“, „Раскрсница“, „После љубави“ и драматизација „Зоне Замфирове“, као и три комада која је написао заједно са Рашом Плаовићем, потписао је шест самосталних режија и по једну са Браславом Борзаном и Плаовићем. Био је директор Дrame Националног театра, а потом је руководио Коларчевим народним универзитетом и најзад Југословенским драмским позориштем. Његова супруга Дивна Ђоковић је каријеру једно време градила паралелно у Опере

и Драми Народног позоришта, да би најзначајнији печат оставила као глумица, тумачећи изузетно разноврстан репертоар, од националног до Шекспира, од салонских

до комада са певањем (четврт века је била незамењива Коштана), а немали траг је оставила и као педагог. Миланова братаница, Зоја Беголи, била је солиста Балета Народног позоришта а по престанку играчке каријере је постала веома успешан балетски педагог. Син Душан, позоришни продуцент, већ скоро две деценије успешно води једну уметничку академију где регрутује и обучава младе позоришнике различитих струка, а од 2004, ето, руководи и Фондацијом која носи име његовог оца, а која, осим што помаже образовање, продукцију и науку о театру, има и издавачку делатност на коју је с правом поносан. Душанова кћи и син су кренули очевим стопама, обоје су продуценти.

После збирке „Изабране драме“ Милана Ђоковића, другог издања мемоарске грађе коју је Ђоковић оставио у рукопису „Онај стари Београд“ (која добрим делом сведочи и о позоришном животу града), те „Система“ Станиславског у Ђоковићевом преводу, Фондација је у сарадњи са КИЗ Алтера објавила и поменути монографију „Бранислав Нушић“, за коју Милован Витезовић каже да је „подухват прве врсте када је реч о Нушићевом делу“ и додаје да је у питању „најбољи портрет Бранислава Нушића, у којем се сразмерно огледају и дело и живот“.

Прво поглавље књиге, „Поента биографије“, доноси исцрпну причу о животу комедиографа, засновану на подацима али и сећањима аутора монографије на заједничке тренутке. У поглављу „Портрет“ Ђоковић наставља да евоцира десетак последњих пишећих година током којих се из сусрета младог новинара и старог писца развило присно пријатељство, сликајући Нушу у најбољем импресионистичком маниру и обогаћујући своје утиске живописним анегдотама. Поглавље „Идеје“ смешта Нушића и његова драмска дела у шири историјски

контекст, вешто нашавши примерену средину између гледишта Нушићевих савременика који су му оштро замерали недостатак друштвене ангажованости и мишљења послератне критике која је у складу са владајућим, практично од државе прописаним соц-реализмом, Нушића прогласила изразитим сатиричарем, оштрим критичарем буржоаског система: „Нушић није никад по уверењима био социјалист, али је по осећању моралног отпора на неправде у друштву то био исто онолико жестоко, врло често, као да је непомирљив социјалист“.

Следе „Маргиналије уз интимне записе о себи, о књижевности и уметности“, у којима Ђоковић анализира Нушићеве белешке, тражећи пишеће ставове о „природном“ у уметности, о односу према сопственим јунацима, о критици, хумору, сатири, судбини хумористе... Исцрпном студијом Нушићевог драмског стваралаштва Ђоковић се бави у три централна поглавља књиге: „Драматургија“, „Комедиограф“ и „Драматичар“, а приказ Нушићевог опуса заокружује поглављем „Приповедач“. Закључак о значају Нушића у књижевној и театарској историји Ђоковић даје у поглављу „Порука“, да би ово драгоценост сведочанство о великом писцу, али и о времену у којем је живео, завр-

Милан Ђоковић
БРАНИСЛАВ НУШИЋ

шио поглављем „Одзиви савременика“, покушавајући да нађе светлостачке у, како знамо, изузетно негативним оценама стручне јавности оног времена.

Милан Ђоковић је пре безмало пола века неким младим људима али и онима који су се сећали старог барда, кроз интимно сећање, али и оком објективног стручњака, открио сасвим новог Нушића. Захваљујући Душану Ђоковићу, неки нови млади људи, али и они који памте средину прошлог века, сада могу да упознају тог Нушића али и његовог младог пријатеља и потоњег следбеника Милана Ђоковића, и неко време прошло.

■ Јелица Стевановић ■

Милица Бијелић – Жизела у фармеркама

Првакиња београдског Балета Милица Бијелић (1959), милог лика, уопште професионалац, изузетно вредна и озбиљна кад ради а склона свакој шали када је опуштена, савремена и привржена мама једне Ање која је сада дипломирани економиста, остала је и данас ведра, враголаста – Жизела у фармеркама.

Девојчицу Милицу је очарала Нагалија Бесмертна у „Жизели“. Већ тада свесна да треба много радити да би се дошло до те сјајне улоге, Милица је из београдске Балетске школе отишла у Москву где је савладала технику класичног балета код познатих педагога Н. Н. Кузмице и Д. К. Кузнецове, у Балетској академији при Большом театру. Али носталгија за родним градом је била велика и Милица је дошла на аудицију, примљена у Балет Народног позоришта и заиграла већ крајем јануара 1978, а диплому је добила у нашој Балетској школи „Лујо Давичо“. Прву велику улогу јој је поверила Вера Костић, у својој кореографији „Валпургијске ноћи“ у опери „Фауст“.

То је био почетак њене изу-

Жизела - са Константином Тешевом

зетно богате и успешне каријере. Остварила је преко 30 главних улога у поставкама Димитрија Парлића („Лабудово језеро“, „Ромео и Јулија“, „Жар птица“, „Копелија...“), Vere Костић („Петар Пан“), Владимира Логунова („Форма вива“, „Дон Кихот“), Лидије Пилипенко („Јелисавета“, „Васкрсење“, „Дама с камелијама“, „Љубав чаробница“), као и гостујућих кореографа Пије и Пина Млакара, Ј. Лавровског, М. Шпаремблека, Д. Греја, Р. Кљавина, П. Дарела... Гостовала је у Новом Саду као Сва-

нилда у „Копелији“, у поставци В. Дедовича и у Сарајеву у Первановој кореографији „Пепељуге“ и „Баху“ Јуденича. Самостално је наступала у Италији, Либану и Кини, а са београдским Балетом у Немачкој, Русији и Мађарској... Звање првакиње је добила 1985, а Плакету Народног позоришта, за целокупно уметничко стваралаштво, 1997.

Сама собом никад није била задовољна, мада признаје да је било неколико представа „Жизеле“ после којих јој је „душа била

на месту“. То је заиста била њена улога. Публика и критичари су је сматрали лирском балерином, али она је највише волела да тумачи улоге у којима има здравог хумора, па јој је изузетно задовољство било да са Владимиром Логуновим као Копелијусом игра Сванилду у „Копелији“, а публика се смејала и уживала заједно са њима. Са кореографима и партнерима је неговала узајамно поверење, а Радомир Вучић је за њу био незамењив партнер... Једно време је предавала класичан балет и сценске кретање на Академији уметности, а затим је, по одласку у пензију (2002), на позив колеге из Народног позоришта Михаила Ђурића радила као педагог и репетитор у компанији и школи „Фестивал балет“ у Америци, у Провиденсу. Успешну педагошку каријеру наставља и по повратку у Београд.

Све ово је забележено у њеној књижици утисака и сећања, својеврсном огледалу њене каријере. Милица је и једна од ретких наших балетских уметница која је сваку критику о себи прочитала и сачувала. Поштовала је критику, било позитивну било негативну, и налази да су се њена и критичарска мишљења подударала. О ово-

ме сведочи и цитат из моје критике о њеној прослави 20-годишњице уметничког рада (22. октобра 1998, Маргерита Готије у „Дами с камелијама“ Лидије Пилипенко): „Овом потресном интерпретацијом Бијелићева је потврдила своје изузетне уметничке квалитете који сада, у најзрелије доба њеног уметничког рада, долазе до пуног изражаја. Играјући Димину хероину она није инсистирала на бравурности неокласичне игре, већ је балетским покретом вајала личност саткану од тананих осећања. Била је заводљива кокета, бескрајно срећна заљубљена жена, болесна, неправедно напуштена љубавница, која изгара у ватри загрљаја вољеног човека. Таква изражајна трансформација је чак откриће за све поштоваоце Милице Бијелић, која као да је одбацила сва ограничења која намеће извођење задатих комбинација играчких корака, па је са изузетном уметничком енергијом дала креацију, најбољу од свих досадашњих, превазилазећи дубином драмске изражајне упечатљивости и искреношћу емоција све што је до тада одиграла...“ У томе смо се сви слагали – гледаоци, Милица и критика.

(наставиће се)

ФЕЉТОН: ЖИВАН САРАМАНДИЋ (1) / ПИШЕ ДРАГАН СТЕВОВИЋ

ФЕЉТОН

Српски Шаљопин

Живан Сарамандић је рођен у Београду, 2. априла 1939. године, као прво дете оца Миодрага, трговца, и мајке Живке, домаћице. До почетка Другог светског рата породица је живела на Дорћолу. За време бомбардовања, зграда у којој су живели је срушена и отац, који је два дана провео под рушевинама, остао је инвалид. Иако су му немачке власти понудиле лечење, он је то одбио и умро је 1945, дочекавши ослобођење. Живан је слабо упамтио оца – сећао се да му је помагао јер је био непокретан, и да је отац тешко и тихо говорио.

Породица се за време рата склонила у Аранђеловац код очеве родбине. Сарамандићи су велика фамилија, познати као „Сарамандићи са Киселе воде“. Живе у Аранђеловцу више од 200 година. Живанов чукундеда Василије, кога су звали Сараманда – по бабама Сари и Манди, учесник Битке на Мишару, био је познат по јаком гласу којим је преко целог бојног поља дозивао војску. Живанов

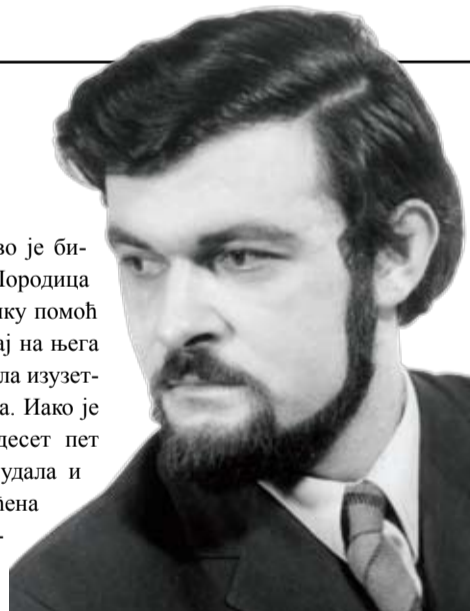
прадеда је поклатио кнезу Милошу добар део данашњег парка у Аранђеловцу, где су били и из-

Живан Сарамандић, један од наших најпознатијих басова, уметник широког гласа и исте такве словенске душе, миљеник оперске публике али и свих оних који уживају у доброј музици без обзира на жанр, од канцона, преко руских романси до џеза, изненада нас је напустио пре нешто више од годину дана. Фељтон који ће Позоришне новине објављивати у следећих десетак бројева, својеврсни је омаж овом великом уметнику.

вори. Причало се да су бабе проклињале кнеза зато што је „брукао кућу Сарамандића пред Богом и људима доводећи са Јованом, Живановим дедом, младе девој-

ке“. Живаново детињство је било тешко али срећно. Породица је преживела рат уз велику помоћ фамилије. Највећи утицај на њега је имала мајка, која је била изузетно храбра и пожртвована. Иако је остала удовица са двадесет пет година није се поново удала и била је потпуно посвећена њему и сестри. Говорила је: „Више волим да радим цабе, него да цабе седим“. Мада су били сиротиња, желела је свакоме да помогне и пружи колико може – били су срећна сиротиња. Када су се стричеви вратили из заробљеништва, најмлађи стриц Станимир, из захвалности према старијем брату – Живановом оцу који га је одшколовао, одлучио је да помаже Живановој мајци.

Живан је први разред уписао 1945, са шест година. Био је слабашно, жгољаво дете. По сопственим речима, до полугодишта је био најгори, а од полугодишта првог разреда најбољи ђак у одељењу. Први јавни наступ, који се завршио неславно, имао је на светосавској приредби 1946. Тре-

бало је да свако од одабраних ученика изговори по један стих револуционарне песме. Кад је дошао ред на Живана он се, од великог страха, расплакао.

Када се оформио хор, нису га примили, са образложењем да има „леп гласић, чак има и слух, али је тај гласић толико мали и јадан да је боље да не долази, јер пошто је иначе слаб, разболеваће се стално“. Касније је ипак примљен али је на првом наступу хора, опет од велике треме, ћутао. Хор је успешно водила наставница музичког Љубица Младеновић. Први Живанов сусрет са музиком био је преко разгласа са којег је, поред ре-

волуционарних говора и песама, пуштана и класична музика. Са десет година Живан је већ знао напамет оперске и оперетске арије, као и имена познатих певача. Није ни слутио да ће се једног дана и сам прикључити тој великој плејади. Сви Живанови стричеви били су музички надарени, и бавили се музиком аматерски. Већ од четрнаесте године од њих је научио да свира гитару, од које се није раздвајао до краја. Уписао је престижну Гимназију у Аранђеловцу и са неколико другова основао оркестар који је свирао на игранкама и приредбама. Почео је да пева тада популарне далматинске песме, али и италијанске канцоне. Оркестар, састављен од самоуких музичара, свирао је различит репертоар – од џеза до народне музике. Не знајући шта свирају, мајка Живка би га понекад питала: „Шта то зунзуларите?“

Затим се све више окретао певању, па је на 150. годишњици Првог српског устанка, 1954. године, са хором певао соло у Мокрањчевој 6. руковети.

(наставиће се)

ВЕЛИКА СЦЕНА

АПРИЛ 2013.

понедељак 19.30 ГОСПОЂА МИНИСТАРКА комедија Бранислава Нушића 01	уторак 19.00 ПЕТАР ПАН балет у кореографији Бруса Стајвела 02	четвртак 19.30 МИЗАНТРОП комедија Ж. Б. П. Молијера 04	петак 19.30 УСПАВАНА ЛЕПОТИЦА балет П. И. Чајковског 05	недеља 19.30 KILLER JOE комедија Трејси Летс гостује НП Приштина, Српска драма, К. Митровица 07		понедељак 19.30 КИР ЈАЊА комедија Јована Стерије Поповића 08		уторак 19.30 МИЗАНТРОП комедија Ж. Б. П. Молијера 09
среда 19.00 АИДА / ПРЕМИЈЕРА опера Ћузепеа Вердија 10		четвртак 12.00 ДОДЕЛА НАГРАДЕ „ЗЛАТНИ БЕОЧУГ“	четвртак 19.30 ДЕРВИШ И СМРТ Б. М. Михиз / Е. Савин, по роману Меше Селимовића 11	петак 19.30 КАЊОШ МАЦЕДОНОВИЋ драма Виде Огњеновић 12	субота 20.00 TRIPLE BILL / У ОКВИРУ БЕОГРАДСКОГ ФЕСТИВАЛА ИГРЕ кореографи: Петрагала, Лајфут, Килијан 13		недеља 19.00 АИДА опера Ћузепеа Вердија 14	понедељак 19.30 КОНСТАНТИН драма Дејана Стојиљковића 15
уторак 19.30 ФИГАРОВА ЖЕНИДБА И РАЗВОД Бомарше / Хорват / Моцарт 16	среда 19.30 КРАЉИЦА МАРГО балет на музику Горана Бреговића 17	четвртак 20.00 ВЕЧЕ ОПЕРСКИХ АРИЈА у сусрет концерту А. Бочелија 18	петак 19.30 ПОКОЈНИК комедија Бранислава Нушића 19	субота 19.30 РИГОЛЕТО опера Ћузепеа Вердија 20	недеља 12.00 ПЕТАР ПАН балет у кореографији Бруса Стајвела 21	недеља 19.30 ВЕЛИКА ДРАМА драма Синише Ковачевића 21	понедељак 19.30 КОНСТАНТИН драма Дејана Стојиљковића 22	уторак 19.30 ЖИЗЕЛА балет Адолфа Адама 23
среда 19.30 БАХАНТКИЊЕ трагедија Еурипида 24	четвртак 20.00 СОЛИСТИЧКИ КОНЦЕРТ САЊЕ КЕРКЕЗ		петак 19.30 АНТИГОНА трагедија Софокла 26	субота 19.00 МАДАМ БАТЕРФЛАЈ опера Ђакома Пучинија 27	недеља 19.30 ХЕНРИ ШЕСТИ драма Вилијама Шекспира 28	понедељак 19.30 ДОН КИХОТ / СВЕТСКИ ДАН ИГРЕ балет Лудвига Минкуса 29		уторак 19.30 АНТИГОНА трагедија Софокла 30

СЦЕНА „РАША ПЛАОВИЋ“

понедељак 20.30 МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ драма Ерика Е. Шмита 01	уторак 20.30 СТАКЛЕНА МЕНАЖЕРИЈА драма Тенесија Вилијамса 02	среда 20.30 ОГВОЖЂЕНА драма Горане Баланчевић 03		петак 20.30 ОГВОЖЂЕНА драма Горане Баланчевић 05	субота 20.30 ЖЕНИДБА комедија Николаја В. Гогоља 06	недеља 20.30 ХАСАНАГИНИЦА драма Љубомира Симовића 07		понедељак 20.30 ВАЖНО ЈЕ ЗВАТИ СЕ ЕРНЕСТ комедија Оскара Вајлда 08
уторак 20.30 ИГРАЈУЋИ ЖРТВУ комедија Владимира и Олега Пресњакова 09		среда 20.30 ЗЛИ ДУСИ Т. М. Ригонат по роману Ф. М. Достојевског 10	четвртак 20.30 ДРАГА ЈЕЛЕНА СЕРГЕЈЕВНА драма Људмиле Разумовске / гостује Народно позориште Ниш 11	петак 20.30 ЗАГОНЕТНЕ ВАРИЈАЦИЈЕ драма Ерика Е. Шмита 12	субота 20.30 СТАКЛЕНА МЕНАЖЕРИЈА драма Тенесија Вилијамса 13	недеља 20.30 КОВАЧИ комедија Милоша Николића 14		понедељак 20.30 ВАЖНО ЈЕ ЗВАТИ СЕ ЕРНЕСТ комедија Оскара Вајлда 15
уторак 20.30 ЗАГОНЕТНЕ ВАРИЈАЦИЈЕ драма Ерика Е. Шмита 16	среда 20.30 ХЕДА ГАБЛЕР драма Хенрика Ибзена 17		четвртак 20.30 ХЕДА ГАБЛЕР драма Хенрика Ибзена 18	петак 20.30 ЖЕНСКИ ОРКЕСТАР комедија Жана Ануја 19		субота 20.30 ДРЖАВНИ СЛУЖБЕНИЦИ драма Роналда Харвуда 20	недеља 20.30 СЕКСУАЛНЕ НЕУРОЗЕ НАШИХ РОДИТЕЉА драма Лукаса Берфуса 21	понедељак 20.30 МИСИС ТОЛСТОЈ драма Сергеја Коковина 22
уторак 20.30 ЖЕНСКИ ОРКЕСТАР комедија Жана Ануја 23	среда 20.30 КОВАЧИ комедија Милоша Николића 24	четвртак 20.30 ОГВОЖЂЕНА драма Горане Баланчевић 25	петак 20.30 СТАКЛЕНА МЕНАЖЕРИЈА драма Тенесија Вилијамса 26		субота 20.30 НЕСПОРАЗУМ драма Алберта Кампија 27	недеља 20.30 ВАЖНО ЈЕ ЗВАТИ СЕ ЕРНЕСТ комедија Оскара Вајлда 28	понедељак 20.30 ЗЛИ ДУСИ Т. М. Ригонат по роману Ф. М. Достојевског 29	уторак 20.30 МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ драма Ерика Е. Шмита 30

ДОГАЂАЈИ У АПРИЛУ

- 07.04 **KILLER JOE**, комедија Трејси Летс, гостује НП Приштина, Српска драма, К. Митровица, Велика сцена
10.04 **АИДА / ПРЕМИЈЕРА**, опера Ћузепеа Вердија, гостује диригент Питер Леонард, прослава 25 година уметничког рада Јелене Влаховић, у 19 часова, Велика сцена
11.04 **ДОДЕЛА НАГРАДЕ ЗЛАТНИ БЕОЧУГ**, у организацији Културно-просветне заједнице Београда, у 12 часова, Велика сцена
11.04 **ДРАГА ЈЕЛЕНА СЕРГЕЈЕВНА**, драма Људмиле Разумовске, гостује Народно позориште Ниш, Сцена „Раша Плаовић“
13.04 **TRIPLE BILL / У ОКВИРУ БЕОГРАДСКОГ ФЕСТИВАЛА ИГРЕ, ЈЕСЕЊЕ ЦВЕЋЕ / ПРЕМИЈЕРНА ОБНОВА**, у кореографији М. К. Петрагале, у 20 часова, Велика сцена
14.04 **АИДА**, опера Ћузепеа Вердија, гостује диригент Питер Леонард, у 19 часова, Велика сцена
18.04 **ВЕЧЕ ОПЕРСКИХ АРИЈА** – у сусрет концерту А. Бочелија, гостује диригент Пасквале Менкисе, у 20 часова, Велика сцена
20.04 **РИГОЛЕТО**, опера Ћузепеа Вердија, гостује сопран Габријела Убавић, Велика сцена
20–23.04 **ДАНИ СРПСКЕ КУЛТУРЕ У ПУЛИ И РОВИЊУ**, гостују глумци представе „Мали брачни злочини“
25.04 **СОЛИСТИЧКИ КОНЦЕРТ САЊЕ КЕРКЕЗ**, у 20 часова, Велика сцена
27.04 **МАДАМ БАТЕРФЛАЈ**, опера Ћакома Пучинија, гостују диригент Марко Бонс и сопран Марија Папајоану, у 19 часова, Велика сцена
29.04 **ДОН КИХОТ / ПОВОДОМ СВЕТСКОГ ДАН ИГРЕ**, Велика сцена

ГОСТОВАЊА У АПРИЛУ

- 04.04 **ХЕНРИ ШЕСТИ** | Дани Миливоја Живановића – Пожаревац
05.04 **КОНСТАНТИН** | Дани Миливоја Живановића – Пожаревац
07.04 **МИЗАНТРОП** | Дани Миливоја Живановића (у част награђених) – Пожаревац
19.04 **ИГРАЈУЋИ ЖРТВУ** | Студентски град
23.04 **СЕКСУАЛНЕ НЕУРОЗЕ НАШИХ РОДИТЕЉА** | Обреновац
30.04 **РИГОЛЕТО** | са гостима: сопран Габријела Убавић и тенор Георги Цуцковски – Народно позориште Ниш

Извођење представе **КОНСТАНТИН** у Нишу: 25.04.www.narodnpozoriste.rs

Издавачка делатност Народног позоришта у Београду

За издавача Дејан Савић, в. д. управника | Главни уредник Позоришних новина Жељко Хубач | Заменик главног уредника Јелица Стевановић | Редакција: Микојан Безбрадица, Милош Дујаковић, Бранкица Кнежевић, Вања Косанић | Сарадници: Милица Зајцев, Драган Стевовић, Марија Милић | Техничка редакција: арт директор и графички дизајнер Јован Тарбук, графички дизајнер Јелена Ратковић | Коришћене фотографије архива Народног позоришта, МПУС и личних архива | Припрема и дизајн Народног позоришта у Београду | Народно позориште у Београду, Француска 3, 11000 Београд | Маркетинг 2622-180

Радно време благајне:
сваког дана од 11 до 15 и од 17 сати
до почетка представе.
Недељом од 17 сати
до почетка представе.

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ
ЗАДРЖАВА ПРАВО ИЗМЕНЕ РЕПЕРТОАРА

Телефон благајне: 2620-946
Телефон за групне посете: 2626-566